

HỒI 712

Tam Hạng Điều Kiện

Khẩu Trọng đến Lịch Dương gặp Đỗ Phục Uy, rồi vội vàng theo đường thủy đến Lương Đô, cứ tưởng rằng sẽ gặp Tống Ngọc Trí, nào ngờ Hư Hành Chi nói cho gã biết nàng không chịu đến Lương Đô.

Hư Hành Chi nhú mày nói: "Tống tam gia không giải thích chuyện của Ngọc Trí tiểu thư, chắc là Thiếu soái đích thân hỏi ý mới chịu nói."

Khẩu Trọng như bị tát cho một gáo nước lạnh, tiu nghỉu: "Có tin gì của Tử Lăng không?"

Hư Hành Chi gật đầu.

Hai người lên ngựa, được bọn thân vệ tiền hô hậu ủng vào thành.

Gần mười chiếc thủy sư thuyền đậu dưới bến, cờ xí phất phới, dưới ánh tà dương, công sự binh đang không ngừng vận chuyển lương thực lên thuyền để đưa đến Trần Lưu thành ở tiền tuyến.

Một ngày Lý Thế Dân chưa lên ngôi hoàng đế, Thiếu Soái quân vẫn còn trong tình trạng khẩn trương như khi giao chiến toàn diện với quân Đường.

Hư Hành Chi nói: "Tạ ơn trời đất, cuối cùng Âm gia đã gặp lại muối tử, giờ đây đang trên đường trở về Lương Đô, Từ gia một mình đến Lạc Dương gặp Lý Thế Dân, chuyến đi này của Thiếu soái có thành quả gì không?"

Khẩu Trọng thở dài: "Lão gia chẳng những không trách ta mà còn khen rằng làm thế rất sáng suốt. Làm hoàng đế có gì hay? Nếu không lập chí ắt sẽ là một hôn quân hoang dâm vô đạo, ngôi hoàng đế này không dễ làm tí nào. Chẳng những đầy đầy những phép tắc mà còn phải con bà nó lấy thân làm gương, mỗi ngày phải đối mặt với rất nhiều tấu chương, ngày nào cũng phải chầu sớm. Con bà nó, chẳng còn giống ra con người nữa. Ta đưa tiểu tử họ Lý lên ngôi vua là muốn báo thù hấn!"

Hư Hành Chi gượng cười: "Ông ấy nói như thế sao?"

Khấu Trọng đáp: “Đoạn sau là ý nghĩ của ta, hành động sáng suốt của lão gia có nghĩa là nếu Tống Khuyết không tham dự, ta và Lý Thế Dân hươu chết về tay ai vẫn chưa biết, khả năng lớn nhất là Nam Bắc đối địch, chiến tranh không ngừng, như vậy sẽ tạo điều kiện cho người Đột Quyết, cho nên lão gia ủng hộ kế hoạch của bọn ta đưa Lý Thế Dân lên ngôi Hoàng đế.”

Hư Hành Chi nói: “Quan Trung hoàn toàn nằm trong phạm vi thế lực của Lý Uyên và Kiến Thành, Nguyên Cát, bọn ta lại không thể cất binh, đấu cho phiệt chủ chấp nhận gặt đầu, phía trước vẫn khó khăn trùng trùng.”

Khấu Trọng mỉm cười: “Dẫu thế nào cũng dễ hơn đánh Lạc Dương mà tiểu tử họ Lý trấn giữ. Suýt tí nữa quên nói cho huynh biết, ta đã nhắc với Chí thúc chuyện này, Chí thúc nói đến lúc đó chỉ cần thưởng cho ông ấy làm Thứ sử hoặc trấn thủ một thành nào đó cũng được rồi.”

Hư Hành Chi vui mừng nói: “Hành Chi sẽ đến thành ông ta làm quan để kinh doanh thư viện, dạy bọn học trò đọc sách thánh hiền!”

Khấu Trọng chợt nhớ đến Bạch lão phu tử, vui vẻ nói: “Tốt nhất thư viện của huynh đừng thu phí, để cho con em nhà nghèo có cơ hội học hành.”

Hư Hành Chi lộ ra thần sắc đầy hy vọng, chợt nhớ đến một chuyện khác, nói: “Bạt gia nhận được tin Biên Bất Phụ xuất hiện ở khu vực của Lâm Sĩ Hồng, đem qua đã vội vàng ra đi, nói là sẽ trở về uống rượu với Thiệu soái!”

Khấu Trọng chép miệng: “Biên Bất Phụ! Người đã làm nhiều chuyện tốt! Hẳn sớm có báo ứng rồi!”

Hai người băng qua cửa thành, vào đến đường chính trong thành, người trên đường thấy Khấu Trọng đều vui mừng kêu to vạn tuế.

oOo

Trong nội đường Thiệu Soái phủ.

Tống Lỗ nhấp ngụm trà nóng, nói: “Thiệu soái chớ lo lắng, chỉ vì Ngọc Trí chưa hiểu tình hình nên không đến gặp Thiệu soái. Ta không thể viết chuyện cơ mật vào thư được, nếu chẳng may lộ ra sẽ gây nên sóng gió.”

Khấu Trọng cười khố: "Sau khi bàn bạc xong với Lý Thế Dân, tiểu điệt chỉ đành đích thân đến Lĩnh Nam một chuyến. Ôi! Nàng hiểu lầm quá sâu rồi cho nên mới không chịu gặp gỡ."

Tống Lỗ nói: "Ngọc Trí xưa nay là thế. Sư Đạo sai người đưa một bức thư tới, ta sợ có việc gì gấp cho nên đã xem giùm Thiếu soái rồi."

Vừa nói vừa lấy ra một bức thư đưa cho Khấu Trọng.

Gã cầm thư hỏi: "Có tin tức gì tốt không?"

Tống Lỗ nói: "Sao Thiếu soái không tự xem?"

Khấu Trọng nói: "Tiểu điệt sợ trong thư có chuyện không muốn thấy, đại khái nhị ca muốn về ẩn cư ở tiểu cốc của mẹ."

Tống Lỗ vui vẻ: "Thiếu soái cứ yên tâm, bây giờ Sư Đạo như cá gặp nước, nếu đại ca biết chuyện này cũng sẽ rất vui mừng."

Đoạn lão nhìn gã nói: "Nếu Sư Đạo chịu tích cực kế thừa ngôi phiệt chủ của đại ca, xua tan nỗi lo lắng bấy lâu trong lòng đại ca, chắc chắn sẽ có lợi cho việc bọn ta thuyết phục đại ca giúp đỡ."

Khấu Trọng mừng rỡ: "Chuyện này đã giao cho Lãng thiếu gia, hẳn sẽ có cách ứng phó với nhị ca. Tình thế phía bắc ra sao?"

Tống Lỗ nói: "Nếu là trước kia, ta sẽ nói tình thế rất tốt, nhưng bây giờ chỉ đành nói rất không ổn. Lưu Hắc Thát bị Lý Thế Dân đánh bại, nhưng nhờ có Cao Khai Đạo, Từ Viên Lãng và kẻ trăn thủ Sơn Hải quan là Bá Vương Đỗ Hưng ủng hộ, lại lập lại trận thế, đại phá quân Đường. Nhưng Kiến Thành vì muốn tranh công, được Lý Uyên chấp nhận, cầm quân nghênh đón Lưu Hắc Thát."

Khấu Trọng mỉm cười: "Lý Kiến Thành làm sao là đối thủ của Lưu đại ca?"

Tống Lỗ nói: "Tiểu Trọng đừng nghĩ như vậy, chắc là thấy Lý Kiến Thành chưa có công lao gì lớn nên xem thường ư, thật ra năm xưa đánh vào trong Quan Trung của nhà cự Tù, tài năng quân sự của hắn rõ ràng chẳng kém gì Lý Thế Dân, còn Nguyên Cát không thể so được. Lần này Lý Uyên sai Ngụy Trung làm quân sư của Kiến Thành, người này mưu lược xuất chúng, sở dĩ Lý Mật tung hoành một thời là nhờ ư hiễn kế, có Ngụy Trung giúp, Kiến Thành như hổ mọc thêm cánh. Lại thêm tướng lĩnh của Lưu Hắc Thát đã bị Lý Thế Dân tiêu diệt gần hết, cho nên ta thấy Lưu Hắc Thát không khả quan lắm."

Khấu Trọng biến sắc: “Vậy làm thế nào đây? Nếu Lý Kiến Thành đắc thắng, Lưu đại ca chắc chắn mất mạng”.

Bất giác nhớ lại lời dự đoán số mệnh Lưu Hắc Thát của Ninh Đạo Kỳ, xương sống gã lạnh toát.

Tống Lỗ than: “Nếu Lưu Hắc Thát thắng, đương nhiên không có vấn đề gì; nếu Lý Kiến Thành thắng, Lý Thế Dân sẽ lập tức gặp nguy hiểm. Điều duy nhất bọn ta có thể làm là mau chóng khuyên đại ca đồng ý, rồi thực hiện kế hoạch”.

Lúc này thân binh vào báo, Từ Tử Lăng đang trên đường vào thành, Khấu Trọng lập tức giảm hẳn phiền não, đi ra nghênh đón. Khấu Trọng gặp Từ Tử Lăng đang trò chuyện với Trần Lão Mưu và Nhậm Mi Mi trên quảng trường ngoài Thiệu Soái phủ. Từ Tử Lăng thấy gã cười nói: “Lên ngựa! Chúng ta có nhiệm vụ bí mật!” Khấu Trọng hiểu ý, nhảy ngay lên ngựa.

Lúc này trời vừa tối, quảng trường Thiệu Soái phủ đèn đuốc sáng trưng, có rất nhiều Phi Vân vệ đang tiếp thụ huấn luyện đêm, chờ Khấu Trọng chỉ thị.

Trần Lão Mưu nhíu mày: “Hai người đi cả, bọn chúng biết làm thế nào?”

Từ Tử Lăng hiểu ra, Khấu Trọng đang tích cực huấn luyện thủ hạ để ứng phó với trận kịch chiến có thể xảy ra trong thành Trường An.

Khấu Trọng cười nói: “Đêm nay cứ do Mưu công và Mi tử phụ trách. Mưu công truyền thụ cho chúng các bí quyết như mở cửa vào nhà, Mi tử dạy cho chúng bản lĩnh thổi mê hương, hà!”

Nhậm Mi Mi liếc gã: “Thiệu soái có huấn luyện cho bọn chúng bản lĩnh trộm hương cấp ngọc không?”

Khấu Trọng phóng lên ngựa, cười ha hả: “Cũng có thể lắm!”

Rồi gã cùng Từ Tử Lăng thúc ngựa ra phủ, rời thành, men theo Đại Vận Hà đi lên phía Bắc khoảng hơn ba mươi dặm rồi bắt đầu cho ngựa chạy chậm.

Khấu Trọng vui vẻ hỏi: “Lý tiểu tử ở đâu?”. Từ Tử Lăng đáp: “Hắn sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào, bọn ta cứ đến ngọn đồi nhỏ phía trước chờ y”. Khấu Trọng nói: “Lăng thiếu gia có biết tình thế Lưu đại ca đang nguy ngập không?”, Từ Tử Lăng gật đầu: “Ta biết được tình hình từ Lý Thế Dân, Lý Kiến Thành nghe theo Ngụy Trung, thực hiện kế sách vỗ về và ly gián dân chúng với binh tướng của Lưu đại ca, phân hóa và phá vỡ các lực lượng ủng hộ Lưu đại ca. Lưu đại ca thiếu lương đành phải rút lên phía bắc. Mặt khác, Lý Thần Thông và Lý Thế

Tích tấn công Từ Viên Lăng, khiến y không thể chi viện cho Lưu đại ca, tình thế bất lợi phi thường."

Cả hai gã lên đỉnh đồi rồi xuống ngựa, hai bên bờ Vận Hà vẫn còn tuyết phủ, ngựa chạy một đoạn đường xa, đã mệt mỏi từ lâu.

Khấu Trọng nói: "Tuy Lưu đại ca không đánh lui được Lý Kiến Thành, nhưng giữ mình thì không vấn đề gì, đúng không?"

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn thảo nguyên đầy tuyết, cười rằng: "Hy vọng là vậy, nơi có tuyết không dễ hành quân, nếu Lưu đại ca lui lên phía bắc, có thể cầm cự được một khoảng thời gian."

Khấu Trọng đưa mắt nhìn bờ bắc dòng Vận Hà, nếu đi thêm năm mươi dặm nữa là thành Trần Lưu, tiền tuyến của Thiệu Soái quân, gã hỏi: "Chắc là Lý Thế Dân đi đường bộ đến!"

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Không! Y đi đường thủy!"

Khấu Trọng ngẩn ra: "Y làm sao vượt qua cửa ải Trần Lưu?", Từ Tử Lăng trả lời: "Ta đã thông báo cho Chiêm Đạo, Phụng Nghĩa và Tiểu Kiệt, bọn họ là những người đi theo người sớm nhất, chuyện quan trọng thế này làm sao có thể giấu bọn họ?"

Khấu Trọng hỏi: "Bọn họ có phản ứng gì?"

Từ Tử Lăng vui vẻ đáp: "Lúc đầu đương nhiên không hiểu, khi ta giải thích rõ ràng, bọn họ lập tức ủng hộ hết mình, thực ra ở Trung thổ, dù là dân thường hay binh lính đều chán ghét chiến tranh và mong muốn hòa bình, hơn nữa chẳng ai nắm chắc có thể hạ được Lạc Dương hay không. Ta bảo đảm với bọn Chiêm Đạo rằng chúng có thể tiếp tục làm quan. Chiêm Đạo và Phụng Nghĩa rất hài lòng, nhưng Tiểu Kiệt có yêu cầu khác, đó là hy vọng có thể ở cùng Hỉ Nhi."

Khấu Trọng cả mừng nói: "Vậy ta lại bớt đi một mối lo, ngươi và Lý Thế Dân bàn bạc thế nào rồi?"

Từ Tử Lăng nói: "Người Lý Thế Dân tin tưởng nhất không phải là ta, đương nhiên cũng không phải là Khấu Trọng ngươi, mà là Phi Huyền, sau khi y bàn bạc kỹ với Phi Huyền, lập trường càng kiên định hơn."

Khấu Trọng hai mắt phát lộ thần quang lấp lánh, trầm giọng nói: "Để lát nữa ta sẽ dò thử lập trường của y kiên định đến mức nào".

Từ Tử Lăng nói: “Đến rồi!”

Một chiếc thuyền hai buồm trông có vẻ như thuyền buôn xuất hiện ở khúc quanh của con sông.

oOo

Trong khoang thuyền, Lý Thế Dân và bọn Từ, Khấu ngồi đối diện nơi chiếc bàn tròn, phía sau lưng y là Lý Tĩnh, Uất Trì Kính Đức, Trương Tôn Vô Kỵ và Bàn Ngọc. Chợt y đưa hai tay ra, Khấu Trọng liền nắm lấy, ánh mắt chạm nhau, chẳng ai nói ra được lời nào, từ lúc quen biết tới giờ, trải qua bao nhiêu ân oán, vui buồn đan xen, hết như luân hồi trăm ngàn kiếp, không bút mực nào có thể tả hết.

Bọn Lý Tĩnh đều lộ vẻ cảm động, rõ ràng ai cũng kích động vì hai bên đã hóa địch thành bạn.

Lý Thế Dân lên tiếng trước, khó khăn lắm mới nói thành lời: “Ôi! Xin mời Khấu huynh nói ra điều kiện, hy vọng không đến nỗi quá khó khăn.”

Khấu Trọng buông tay Lý Thế Dân, tinh quang trong mắt lóe lên như điện chớp, rồi nhìn Lý Thế Dân không chớp mắt, trầm giọng nói: “Điều kiện của ta là Thế Dân huynh phải có một lời hứa.”

Lý Thế Dân gật đầu nói: “Ta đã đoán được điều này, xin Thiếu soái nói thẳng.”

Khấu Trọng nói: “Điều kiện đầu tiên là Tần vương phải dùng hành động để tỏ rõ quyết tâm hy sinh mọi thứ, bao gồm cả gia tộc, vì trăm họ trong thiên hạ. Chỉ có như vậy Khấu Trọng này mới cảm thấy ủng hộ Thế Dân huynh là có ý nghĩa.”

Lý Thế Dân cố bình tĩnh, nhìn gã với ánh mắt sắc bén: “Điều kiện đó không thể nói lỏng được sao?”

Khấu Trọng kiên quyết lắc đầu: “Thế Dân huynh chắc hiểu rõ hơn ai hết cái gì gọi là thắng làm vua thua làm giặc, nếu huynh không coi chuyển về Trường An này như đánh trận trên chiến trường, tất cả sẽ thành công cốc. Đột Quyết lắm le tiến vào, thiên hạ vẫn chia năm xẻ bảy, còn ta càng không thể nào thuyết phục được Tống Khuyết, cũng chẳng thể thuyết phục được bản thân. Bây giờ tình thế đã rõ ràng, chẳng những Kiến Thành, Nguyên Cát

muốn dồn huynh vào chỗ chết, lệnh tôn cũng không nghĩ tình cha con đối với huynh, đây là thời khắc huynh nên tỉnh ngộ.”

Bọn Uất Trì Kính Đức, Trưởng Tôn Vô Kỵ đều lộ vẻ kinh hãi, vì đoán được điểm mấu chốt trong cuộc tranh luận giữa Lý Thế Dân với Khấu Trọng.

Từ Tử Lăng ngồi im chẳng nói một lời nào, trong lòng chỉ nghĩ đến câu nói của Bạt Phong Hàn “ai nhân tâm hơn người đó có thể sống”.

Lý Thế Dân mặt biến sắc mấy lần, cuối cùng nói: “Xin Thiệu soái nói tiếp!”

Khấu Trọng lạnh lùng hừ nói: “Người bất nhân ta bất nghĩa, họ không nghĩ đến tình phụ tử huynh đệ, Thế Dân huynh cần gì phải giữ lòng nhân của dân bà. Lệnh tôn Lý Uyên phải nhường ngôi, Kiến Thành, Nguyên Cát phải giết chết không tha, đó là điều kiện tiên quyết, xin Thế Dân huynh nghĩ kỹ”.

Tuy biết rõ Khấu Trọng có điều kiện này, nhưng chính miệng gã nói ra khiến Lý Thế Dân và bốn thủ hạ đều biến sắc.

Lý Thế Dân nhìn sang Từ Tử Lăng với ánh mắt cầu cứu.

Từ Tử Lăng chân thành nói: “Tần vương phải nén lòng hạ quyết tâm, thành Trường An là phạm vi thế lực của lệnh tôn, lại thêm có Ma môn và người Đột Quyết tham gia; trừ phi bọn ta án binh bất động, nếu không chúng sẽ tung đòn sấm sét, đập vỡ tất cả mọi lực lượng chống cự, trong tình huống đó, chúng ta không thể nào nương tay được”.

Lý Thế Dân cúi đầu trầm ngâm.

Khấu Trọng trầm giọng nói: “Khoan hãy nói đến ân oán cá nhân, một ngày giữ lại Kiến Thành, Nguyên Cát, ngày đó vẫn còn đại họa. Chỉ cần xóa bỏ những chướng ngại này, bọn ta mới vạn người một lòng chống lại liên quân Tái ngoại xâm lược để thống nhất thiên hạ, đó gọi là đại nghĩa diệt thân. Nếu không, cứ để bọn họ tiêu diệt huynh, thời cơ qua rất nhanh, Thế Dân huynh phải lập tức quyết định”.

Lý Thế Dân ngẩng đầu nhìn Khấu Trọng, rồi đưa mắt nhìn bốn thuộc hạ, chầm chậm nói từng chữ: “Có phải ta không còn sự lựa chọn nào khác? Ta muốn nghe ý kiến của Kính Đức”.

Uất Trì Kính Đức giật mình, bịch một tiếng quỳ sụp xuống, nước mắt tuôn ra: “Tần vương minh xét, những điều Thiệu soái và Từ gia nói, chữ nào cũng là lời đá vàng”.

Bọn ba người Lý Tĩnh cũng quỳ sụp xuống.

Trong khoang yên lặng đến ghê người.

Con thuyền buồm đậu vào một khúc ngoặt trên sông, tuyết lại rơi giữa trời đêm.

Bầu không khí yên lặng như tờ, nước sông vỗ nhẹ lên hai bờ cát, trời đất như đang chờ đợi Lý Thế Dân quyết định tương lai của Trung nguyên. Y thở phò một hơi, nói: "Được! Ta hứa với huynh!"

"Bộp!"

Khấu Trọng vỗ lên mặt bàn, kêu lên: "Chúng ta lại là hảo huynh đệ! Con bà nó!"

Lý Thế Dân nói: "Các người đứng dậy đi!"

Bọn Lý Tĩnh đều đứng dậy.

Lý Thế Dân trở về thần thái như ban đầu, nói: "Còn có điều kiện gì nữa?"

Khấu Trọng nói: "Điều kiện thứ hai đối với Thế Dân huynh rất dễ dàng, khi huynh lên ngôi vua, tiểu đệ đương nhiên công thành thân thoái, cùng Tử Lăng trở lại giang hồ làm hai tên du đãng, nhưng nếu thủ hạ của tiểu đệ muốn làm quan, Thế Dân huynh có chấp nhận hay không?"

Thế Dân gật đầu: "Đương nhiên không thành vấn đề!"

Khấu Trọng im lặng trong chốc lát, rồi cười khở: "Còn điều kiện thứ ba cũng là điều kiện cuối cùng, nói khó thì không khó, nói dễ thì không dễ, nhưng lại là điều kiện quan trọng nhất, quan hệ đến thành bại."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Có điều kiện đó sao?" Lý Thế Dân ngạc nhiên, Từ Tử Lăng cũng không biết đó là điều kiện gì. Lý Thế Dân nhú mày nói: "Xin Thiếu soái cứ nói!"

Khấu Trọng đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng, thở dài: "Muốn thuyết phục Tống Khuyết lão nhân gia, tình cảm quen biết không có tác dụng, mềm rắn đều không được. Cách duy nhất là dùng luận cứ sắc bén thuyết phục, tạo phúc cho trăm họ trong thiên hạ, Thế Dân huynh là nhân tuyển thích hợp hơn bọn ta, chỉ cần lão nhân gia tin rằng dưới sự trị vì của huynh, chẳng những thiên hạ thanh bình, trăm họ được hạnh phúc mà Hán tộc vững mạnh, đem những sự thật đó bày ra trước mắt, để lão nhân gia định đoạt, rốt cuộc cũng có cơ hội được lão nhân gia gật đầu."

Lý Thế Dân giật mình hỏi: "Huynh muốn ta đi gặp ông ta?"

Bọn Lý Tĩnh đều lộ vẻ kinh hãi.

Trưởng Tôn Vô Ky kèm không được nói: “Tần vương...”

Lý Thế Dân đưa tay ngăn lại, trầm giọng: “Đừng lo cho sự an toàn của ta, nếu không tin Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, ta còn biết tin ai?”

Khấu Trọng nói: “Thế ra Tần vương đã chấp nhận rồi!”

Lý Thế Dân cười khổ: “Ta còn có sự chọn lựa nào nữa đâu?”

Lý Tịnh trầm giọng nói: “Thiếu soái có bảo đảm Tống phiệt chủ không gia hại Tần vương không?”

Khấu Trọng mỉm cười: “Ta và Tần vương cùng đi gặp Tống phiệt chủ, cho thấy sự tôn trọng đối với lão nhân gia. Lão nhân gia từng nói lấy thiên hạ làm trọng, nếu đúng là như vậy, sẽ chấp nhận bọn ta. Thiên Dao Tống Khuyết là người phi thường, ông ta hiểu lý lẽ hơn bất cứ ai hết. Tốt nhất Tần vương cứ một mình theo ta đến Lĩnh Nam, Khấu Trọng này dùng đầu bảo đảm cho sự an toàn của Tần vương.”

Lý Tịnh định nói gì đó nhưng lại thôi.

Từ Tử Lăng nói: “Thế Dân có thể đi được không?”

Lý Thế Dân thản nhiên nói: “VẬY ta phải đi Khai Phong rồi!”

Bàng Ngọc giật mình nói: “Tần vương...” Lý Thế Dân cắt lời Bàng Ngọc: “Ý ta đã quyết, tất cả đều nghe theo đề nghị của Thiếu soái.”

Nét cười mỉm trên khuôn mặt Khấu Trọng nở thành nụ cười rạng rỡ, gã khen rằng: “Hay cho một Lý Thế Dân, dẫu là kẻ đối đầu lớn nhất của Khấu Trọng cũng chịu trở thành bằng hữu thân thiết của ta. Từ lúc này trở đi, ta và Tử Lăng sẽ toàn lực giúp huynh thống nhất thiên hạ, đem lại hòa bình và hạnh phúc cho muôn dân”.

Từ Tử Lăng có cảm giác như thoải mái như sáng tạo ra lịch sử, mặc dù con đường phía trước khó đi nhưng tràn đầy ánh sáng và hy vọng, khi họ cùng nắm tay đi đến mục tiêu cao xa, không ai có thể cản được bọn gã.

- o O o -